

5 mei 1945. Een dag die ik nooit vergeet!

Er waren al dagen geruchten. Duitsland verslagen? Vrede? Er hing voelbaar iets in de lucht... We gingen 's morgens gewoon op de fiets naar school, naar de Ulo in Den Burg, een klein groepje Hoornders. Ik was vijftien. Op gammele fietsen met houten of massief rubberen antiplofbanden'.

Alleen ik had nog een fiets met echte luchtbanden: een kinderfietsje. Ik fietste met m'n knieën boven het stuur!

Onderweg was er al iets vreemds. Overal lagen wapperende stroken zilverpapier, die soms door vliegtuigen werden uitgestrooid om 't radioverkeer te storen, maar vandaag lag er wel erg veel. We waren ongeveer bij De Witte Engel, toen we vanuit Den Burg onze klasgenoot Kasse Beumkes van 't Horntje aan zagen komen. Handen los van 't stuur, armen in de lucht, schreeuwde hij: "t Is vrede! D'r hange vlagge an De Burg en d'r staan twee vlagge op de Ulo!"

En ja! Ik zag ze! We stopten, ik keerde resoluut m'n fietsje om en racete terug naar Den Hoorn. Nog nooit had ik zó hard gefietst!

Als eerste kwam ik op Diek aan en daar stonden bij de smederij van De Wit: meester Huizinga, De Wit en Commandeur ("de burgemeester van Den Hoorn") te delibereren of ze vlaggen zouden uitsteken, ja of nee. Er waren per slot van rekening nog gewapende Duitsers in Den Hoorn. "Jullie kenne het gerust doên," riep ik. "An De Burg vlagge ze ok al, 'k heb 't zelf siên!"

En ik racete weer verder, 't Hoekie om, de stréét in. En wat zag ik? Voor ons huis stond m'n vader, die al vanaf februari thuis ondergedoken zat. Hij stond midden op straat, handen in z'n zij, triomfantelijk omhoog te kijken naar z'n schoorsteen, waar rook uit kringelde. Het eerste wat hij had gedaan: de brand in z'n bakkersoven, die vanaf 4 december niet meer had gebrand! M'n moeder stond bang in de deur, want ja, de Duitsers waren er nog...

Iedereen kwam nu op straat. De sfeer was opgetogen, maar ook wat angstig.

Vlaggen werden uitgestoken, maar ook weer ingehaald. 't Was allemaal heel dubbel. Diezelfde dag, 's middags, reed er een kar met paard door de straat, met een paar Duitse soldaten. Oudere mannen. Een armoedig gezicht: een ouwe kar, vermoeide ouwe soldaten, die wat schutterig een beetje lachten. En ik begreep ineens, dat ook zij blij waren!

Wat een dag!

Gré Dros – Den Burg